

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Търговище, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. ИВАНОВА

Членове: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ
БИСЕРА Б. МАКСИМОВА

при участието на секретаря ЖОРЖЕТА СТ. Х.
като разгледа докладваното от БИСЕРА Б. МАКСИМОВА Въззивно
гражданско дело № 20223500500027 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 560 от 03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 1189/2021 година по описа на Районен съд - Търговище, съдът е отхвърлил предявения от ТР. П. ТР. с ЕГН ***** от гр.Попово, ул.“И.Б.“, № 43А, против Н. Г. С. с ЕГН ***** от гр.Добрич, ул.“М.Д.“, № 1, вх. Б, ет. 3, ап. 9, установителен иск за трансформация на лични средства по отношение на придобит недвижим имот по време на брака и трайна фактическа раздяла на страните, представляващ самостоятелен обект в сграда с ид. 73626.511.131.1.1 по КК на града със застроена площ от 86,60 кв.м., жилище на ет. 2, ап. №1, ведно с избено помещение с площ от 3 кв.м., ведно със съответните ид.ч. от сградата и от отстъпеното право на строеж и ведно с 1/9 ид.ч. от ПК с ид. 73626.511.131, находящ се в гр.Търговище, ул.“Мургаш”№ 10, отразен в Схема № 15-284951/18.03.2021 г., изд. от СГКК гр.Търговище като самостоятелен обект с ид. 73626.511.131.1.1, находящ се на етаж 2 с площ от 86,80 кв.м. при съсед: на същия етаж - 73626.511.131.1.3; 73626.511.131.1.2; под обекта- 73626.511.131.1.9; над обекта - 73626.511.131.1.4, описан подробно в НА за собственост на недвижим имот, построен от ЖСК ”Валентина” гр.Търговище, вписан под № 92, том XVII, дело №

4013/18.12.2007 г. в СлВп гр.Търговище, като неоснователен, на осн. чл. 124 от ГПК във вр. с чл. 23, ал. 1 от СК (чл. 21, ал. 1 от СК /отм./).

Постъпила е въззивна жалба от ТР. П. ТР., действащ чрез пълномощника си адв. Ц.В. Х. от АК - Търговище, със съдебен адрес в гр. Попово, обл. Търговище, ул. "Кирил и Методий" № 3, срещу така описаното решение, в която се излага следното:

За да отхвърли предявения иск, съдът е приел, че по делото не е доказано по един безспорен и категоричен начин наличието на трайна фактическа раздяла между съпрузите, която да е довела до липса на всякаква духовна, физическа и икономическа връзка между тях, както и не бил доказан и характерът на вложените средства в придобиването на процесния имот, които да са лична собственост на ищеца. Според въззивника, посредством показанията на разпитаните по делото свидетели се установява по един безспорен и категоричен начин, че след 1989 год. съпрузите живеят разделени в различни населени места и поддържат различни домакинства. Твърди се, че свидетелите Яков и Петров, и двамата от град Търговище, които са били колеги на ищеца, са категорични, че никога не са виждали и не познават съпругата на своя колега; че неговото семейно положение, както и отношенията със съпругата му, са били негова болезнена тема, която той е избягвал да обсъждат. И двамата свидетели установяват, че ищецът не е поддържал връзка със съпругата си, не им е известно да я е посещавал, още по-малко да е празнувал заедно с нея никакви празници.

Въззивникът излага съображения, че не следва да се кредитират показанията на разпитаните свидетели, посочени от ответницата. И по-специално, по отношение на показанията на св. Петров - син на страните, считат, че предвид неговата заинтересованост от изхода на делото, както и от очевидната неприязън, която изпитва към своя баща, а от друга страна неговите по-близки отношения с ответницата, показанията му не следва да се вземат предвид. Според въззивника, трайно установената практика на ВКС предвижда, че недвижим имот, придобит от единия от съпрузите по време на трайна фактическа раздяла, която е довела до прекъсване на всякакви духовни, физически и икономически връзки между съпрузите, какъвто, според него е и настоящият случай. Предвид гореизложеното моли за отмяна на атакуваното решение и за уважаване на предявения иск.

Не е постъпил писмен отговор от ответницата.

Страните нямат доказателствени искания. В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание не се явяват и не се представляват.

Съдът, след като констатира, че въззивната е ДОПУСТИМА, провери изложените в нея оплаквания, обсъди представените доказателства и констатира следното:

Предявен е иск с правно основание в разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от СК /чл. 21, ал. 1 от СК от 1985 г. – отм./. Ищецът твърди, че като член-кооператор в ЖСК „Валентина“ е придобил на негово име недвижим имот е негова лична собственост, макар и сделката да е сключена по време на брака му с ответницата.

По фактите съдът съобрази следното: Страните са съпрузи. Сключили са граждански брак през 1975 година, който не е прекратен. На 18.12.2007 година ищецът ТР. П. ТР. е признат за собственик на процесния имот, който е бил изграден от ЖСК „Валентина“ в гр. Търговище – т.е. ищецът е бил член-кооператор в ЖСК „Валентина“ и след изграждане на обекта се е снабдил с нотариален акт по силата на ЗЖСК. Данъчната оценка на имота към 2007 година е отразена в нотариалния акт и възлиза на 15 050.37 лева. Към настоящия момент данъчната оценка на процесния апартамент е 33 150.50 лева. Ищецът не излага твърдения в исковата си молба каква сума е вложил за изграждането на апартамента. Според показанията на св. Пламен Петров стойността на апартамента е около 40 000 – 45 000 лева. Ищецът не представя доказателства парични средства в какъв размер е вложил в изграждането на апартамента и по какъв начин е станало това. Неговият процесуален представител заявява, че предвид изтеклия период от време не разполага с такива доказателства.

Несъмнено страните като съпрузи живеят разделено от дълго време в различни градове – ищецът – в гр. Търговище, ответницата – в гр. Добрич. Свидетелите на ищеца заявяват, че не познават съпругата му и никога не са я виждали; че не знаят за това той да е празнувал заедно с нея лични събития и да е поддържал някаква връзка с нея. Свидетелката на ответницата Живка Костадинова изказва предположение, че съпрузите все още са си близки, макар че напоследък не го е виждала в гр. Добрич. Свидетелят Петър Петров – син на страните изразява своето становище, че отношенията между

родителите са нормални. Твърди, че на всички празници са били заедно.

От правна гледна точка съдът съобрази следното:

Режимът на съпругеска имуществена общност е най-често приложим на практика в имуществените отношения между съпрузите, защото съгласно чл. 18, ал. 2 СК се прилага, ако не е избран друг режим. При разглеждането на имуществените спорове между съпрузите следва да се изхожда от прогласените от Семейния кодекс принципи на семейните отношения /чл.2/ и от социалните функции на брака и семейството /чл.17/. В този смисъл са указанията в т.1 на ППВС № 5/1972 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 21, ал. 1 СК, който е в сила от 01.10.2009 г., вещните права придобити по време на брака в резултат на съвместен принос принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Според ал. 3 на чл. 21 **съвместният принос се предполага до доказване на противното**. За заварени от новия Семейен кодекс бракове, какъвто е и бракът между страните по делото, се прилага законовия режим на съпругеска имуществена общност, след като съпрузите не са уредили отношенията си с брачен договор или не са избрали режим на разделност. При сравнителноправен анализ на уредбата на имуществените отношения досега в трите семейни кодекса - от 1968 г., от 1985 г. и сега действащия от 2009 г. е видно, че в тях са заложили едни и същи, непроменени принципи на семейните отношения - принципите на равенство на мъжа и жената, зачитане на личността в семейството, уважение, грижа и подкрепа между членовете на семейството. Досежно уредбата на имуществените отношения - и в трите кодекса е прогласено, че съпрузите са длъжни чрез взаимно разбирателство, уважение, общи усилия, съобразени с възможностите, имуществото и доходите на всеки от тях, да осигуряват благополучието на семейството и грижата за децата. Именно на тези принципи е основана идеята за съпругеската имуществена общност /СИО/, уредена за първи път в кодекса от 1968 г. Според чл.13 от този кодекс общността обхваща вещите и правата върху вещи, придобити по време на брака; следващият кодекс от 1985 г. разширява обхвата на СИО и включва в нея не само вещите, но и паричните влогове - чл. 19, като поставя изискването да са придобити със съвместен принос, за съществуването на който е създадена законова презумпция. Сега действащият кодекс, вероятно отчитайки несъвършенството на предходната

уредба, доколкото съсобственост може да съществува върху вещи, но не и върху вземания и пари, прогласява за СИО само вещните права, придобити по време на брака, като отново урежда презумпцията за съвместен принос при придобиването - чл.21, ал.3 СК.

Съдебната практика на ВКС в множество решения приема, че недвижим имот, придобит от единия от съпрузите по време на трайна фактическа раздяла, която е довела до прекъсване на всякакви духовни, физически и икономически връзки между съпрузите е негова лична собственост, а не съпружеска имуществена общност.(така Решение № 43/05.04.2013 год. по гр.д. № 802/2012 година на ВКС- II г.о., Решение № 1372/ 28.01.2009 год. по гр.д. № 5932/2007 год., постановено от ВКС, II г.о. по реда на чл. 218 а б.“а“ ГПК / отм. /). Принципно тази практика следва да бъде споделена, но винаги ценена в контекста на конкретните по спора факти.

Фактическата раздяла, според обобщената съдебната практика, може да се характеризира като обективно състояние в отношенията между съпрузите при липса на всякаква духовна, физическа и икономическа връзка между тях. Самият факт на разделно живеене например не може да се приравни на фактическа раздяла, когато съпругът работи в друго населено място или друга държава.

В настоящия случай не е доказана по категоричен начин трайна фактическа раздяла между страните, макар много факти да навеждат на този извод. Работата на ищеца е довела до местоживеене на съпрузите в различни населени места. Обстоятелството, че от 1998 година синът на страните е заживял в гр. Търговище и е работил с баща си сочи на връзка между баща и син, а последният е бил и в отлични отношения с майка си. Макар и да е опосредстващо звено, то синът е бил несъмнено свързващ елемент в отношенията между страните.

Отделно от изложеното следва да се подчертае, че фактическата раздяла на страните като безспорно установен факт обаче **не обосновава пряк логически извод нито за липсата на принос или липса на семеен характер на вложените в закупуване на процесния недвижим имот средства от страна на съпруга, който не е участник по сделката за придобиване на имот или не е посочен като собственик в съответния нотариален акт.**

В настоящия случай се установява, че по време на брака между страните

ищецът се е включил като член-кооператор в ЖСК „Валентина“ в гр. Търговище и като такъв впоследствие е признат за собственик на процесния апартамент. Имотът се счита СИО, тъй като е придобит по време на брака на страните по силата на презумпцията за съвместен принос. За да бъде оборена тази презумпция ищецът е следвало да докаже, че с лични средства е придобил този имот. Такива доказателства по делото няма. Нито свидетелските показания, нито приложената по делото декларация пред Сметната палата, могат да бъдат ползвани като доказателства в подкрепа на тезата на ищеца.

Искът се явява недоказан и като такъв следва да се отхвърли като неоснователен. Като е стигнал до същия правен извод Търговищкия районен съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди.

Въз основа на изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 560 от 03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 1189/2021 година по описа на Районен съд – Търговище, като правилно и законосъобразно.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд – София в месечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____